

РЕШЕНИЕ

№ 1693

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11968** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 -178 АПК.

Образувано е по жалба на Н. Д. А. от [населено място], подадена чрез адв. Р., срещу писмо-отказ с рег. № И33200-119987/09.11 на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се правят оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното писмо доколкото същото не съдържа всички реквизити предвидени в чл. 59, ал. 2 АПК. Оспорва се приетото от административния орган, че отказът от притежавани категории може да бъде направен едва след изтърпяване на наложеното наказание позовавайки се на разпоредбата на чл. 15, ал. 2 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Поддържа се, че правото на отказ от субективни права е конституционно регламентиран и всеки български гражданин може да го упражни по всяко време по своя преценка. С тези доводи се иска отмяна на оспорения акт и връщане на преписката на административния орган с указания да бъде приет отказ от притежавани категории, както и присъждане на разноски.

Ответникът – началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР – не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди

доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 01.11.2023 г. Н. А. подава заявление – декларация, в което моли да му бъдат заличени всички категории за управление, които притежава и са отразени в свидетелството му за управление на МПС, след което моли същото да бъде унищожено. В заявлението е поискано и издаването на документ, че не притежава СУМПС на територията на Република България.

Във връзка с така депозираното заявление началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е постановил писмо-отказ № И33200-119987 от 09.11 – без посочена година.

От приложената по делото справка за нарушител/водач се установява, че СУМПС на Н. А. е отнето на 12.08.2021 г. с акт № GA 470005 от 12.08.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване акт, тъй като същият съдържа изричен отказ във връзка с отправено искане да бъдат заличени всички притежавани от оспорващия категории за управление на МПС. С това си съдържание писмото обективира издаването на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК и като такова подлежи на съдебен контрол.

Оспорването е направено от надлежна страна и в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, тъй като в акта липсва указание пред кой орган и в какъв срок може да бъде оспорен. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

След извършена на основание чл. 168, ал. 1 от АПК проверка съдът установи, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган – началник на сектор "Пътна полиция" при СДВР, в кръга на нормативно установените с чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157/ 01.10.2002 г. на МВР функции и съобразно настоящото местожителство на заявителя.

Отказът е издаден в предвидената писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за издаването му. Липсата на посочена година на издаване на оспорения отказ, след като безспорно се касае за произнасяне по заявление, подадено на 01.01.2023 г., както и указание пред кой орган и в какъв срок може да бъде оспорен, не са достатъчни, за да обосноват извод за незаконосъобразност на акта на основание чл. 146, т. 2 АПК.

Неизпълнението на изискванията на чл. 59, т. 7 от АПК касае срочността на направеното оспорване, но в случая приложение намира разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима за разглеждане.

Настоящият състав приема, че в случая са налице основания за отмяна на оспорения отказ по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК предвид следното:

В конкретния случай началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е бил сезиран от жалбоподателя със заявление – декларация, в която същият е поискал да му бъдат заличени всички категории за управление на МПС, след което същото да бъде унищожено и да му бъде издаден документ, че не притежава СУМПС на територията на Република България.

Административният орган е мотивирал постановения отказ с нормата на чл. 15, ал. 2 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г., като е посочил, че отказът от притежавани категории се заявява при подмяна на свидетелството за управление на МПС. В точка 2 от акта жалбоподателят е уведомен, че към момента процедурата по отказ от притежавани категории не може да се изпълни по причина, че СУМПС е отнето на лицето и същото е лишено от право да управлява МПС, респ. отказът може да бъде направен след изтърпяване на наложеното наказание /т. 3 от акта/. В т. 4 от акта е отбелязано, че при вече изтърпяно наказание А. следва да получи свидетелството си за управление на МПС по съответния законов ред и лично да изпълни процедурата за отказ от притежавани категории.

Според разпоредбата на чл. 15, ал. 2, във вр. с ал. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. на МВР, при подмяна на СУМПС, водачите подават документите, посочени в чл. 13, ал. 1, т. 1, 3 и б, както и старото свидетелство за управление на МПС, а когато водачът се отказва от притежавани от него категории, отказът се заявява писмено, като съгласно ал. 3 на чл. 15 старото свидетелство за управление по ал. 2 се унищожава. В чл. 12, ал. 1 от Наредба № I-157/2002 г. са предвидени девет различни основания за издаване на СУМПС: при първоначално придобиване правоспособност за управление на МПС от определена категория; при придобиване на правоспособност за управление на МПС от нова категория; при възстановяване на правоспособност поради отнемане на контролните точки; при подмяна на стар образец свидетелство за управление с нов; при подмяна поради изтичане срока на валидност; при подмяна поради промяна в данните на водача; при издаване на дубликат; при подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление; при подмяна, при възстановяване на правоспособност поради отказ от категории.

От доказателствата по делото и посоченото в заявлението на жалбоподателя безспорно се установява, че в случая не е налице нито една хипотезите на чл. 15, ал. 1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. Касае се за заявен изричен отказ от притежавани категории и искане за унищожаване на притежавано СУМПС, а не връщане на отнето СУМПС, както неправилно е приел административният орган в т. 4 от писмото. По отношение на искането за унищожаване на притежаването СУМПС в акта липсва произнасяне.

Както основателно жалбоподателят сочи в случая е налице право на отказ от субективни права, което може да бъде упражнено от лицето по всяко време по своя преценка. Това право е упражнено от титуляра му чрез изрично писмено волеизявление до компетентен орган, с което се отхвърля предоставената му и гарантирана от обективното право възможност, възникнала в резултат на осъществен правопораждащ юридически факт.

От изложеното по-горе е видно, че в хода на административното производство са допуснати нарушения на административно производствените правила, като не са спазени чл. 35 и чл. 36 от АПК, изискващи изясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая, довели и до нарушение на материалния закон.

По изложените съображения жалбата е основателна и оспореният отказ следва да бъде отменен. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество, преписката следва да се изпрати на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който да се произнесе по заявление рег. № УРИ 433200-117604/01.11.2023 г. по описа на отдел "ПП" при СДВР, подадено от Н. Д. А., с нов мотивиран акт, след преценка на всички релевантни обстоятелства.

При този изход на делото в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 900 лева реално заплатено адвокатско възнаграждение.
Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК,
Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ писмо-отказ с рег. № И33200-119987/09.11 на началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган – Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, за ново произнасяне по заявлението на Н. Д. А. с рег. № УРИ 433200-117604/01.11.2023 г. по описа на отдел "ПП" при СДВР, съобразно указанията по приложението на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. Д. А. с ЕГН - [ЕГН], разноски по делото в размер на 900 /деветстотин/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: